

Phần 7

Chương 29

Muộn rồi nhưng họ cứ ngỡ sau sự việc vừa rồi thì anh sẽ nghỉ khác nhưng nào ngờ anh lại thông báo như vậy.

Anh vô tình nhiều lần làm em phải khóc.

Đã cho em với biết bao nhiêu nỗi buồn.

Nước mắt em nhiều đêm rơi xuống.

Mà vô tâm anh nào có biết đâu.

Rồi cứ thế vẫn cứ vui đùa.

Rồi cứ thế đánh mất duyên tình yêu.

Đã để lại trong em nhiều vết thương.

Anh sai rồi.

“Anh yêu em Nhã Kỳ à” sao đến lúc này đây anh mới nhận ra được bản thân anh yêu em đến như vậy? Tại sao anh không đến sớm hơn? Nếu như anh đến sớm hơn thì em đã không như thế này.

Hai chiếc Limo đen khác lại tiếp tục bước vào trong trường. Không ai khác chính là Gia Huy, Nhã Kim, Kelvin, Minh Thư... có lẽ họ đều biết chuyện gì đang xảy ra thông qua confession. Cả bọn cùng nhanh chóng chạy lại phía Thiên Bảo.

- Mà bé Nhã Kỳ vào phòng y tế đi. Để mọi chuyện ở đây tao lo cho. Gia Huy khẽ thâm thì vào tai Thiên Bảo.

Anh nhẹ nhàng bế Nhã Kỳ trên tay. Anh cẩn thận như sợ sẽ làm cô đau.

TẠI PHÒNG Y TẾ

Nhìn cô nằm im như vậy lòng anh lại nhói lên cơn đau. Dường như những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt bi thương ấy.

“Anh xin lỗi vì đã không thể bảo vệ cho em.”

Chúng ta đều giống nhau.

Chúng ta đều không thể ôm lấy đối phương.

Bởi giữa hai chúng ta có quá nhiều thứ ngăn cách.

Vậy nên.

Hãy để cho anh được ở trong trái tim em.

Cùng ở bên em trong từng giấc mộng.

Để anh biết rằng giấc mơ ấy tràn đầy hy vọng.

Hay vẫn là sự im lặng khiến anh phải suy nghĩ.

Hay vẫn là sự đau khổ khi em vẫn nhớ tới hình bóng đó.

- Thiên Bảo để mọi chuyện ở đây cho mình và Minh Thư là được rồi. Nhã Kim vội lên tiếng.

- Anh đi lo mọi chuyện đi. Để em được rồi. Cả Nhã Kim và Minh Thư đều hiểu ý nghĩ trong đầu của Thiên Bảo lúc bây giờ.

Anh không trả lời lại mà chỉ đứng dậy rồi bước đi thật nhanh ra ngoài. Đường như anh đang muốn che giấu những cảm xúc gì đó.

- Em đã phân tích rồi. Đây là hình ghép. Nhìn thoáng qua thì đây giống như một tấm hình thật nhưng khi phóng to lên thì độ sáng và màu tương phản trong hình này không đều và còn bị bể hình. Vậy nên suy ra thì đây là một âm mưu của ai đó. Kelvin tay cầm Ipad giơ lên rồi phân tích kỹ càng cho Gia Huy và Thiên Bảo nghe.

- Nhưng Nhã Kỳ mới vào trường thì có thù oán với ai. Nhưng mà dường như gan người đó cũng rất lớn vì trong trường này ai cũng đồn rằng Nhã Kỳ bồ với Thiên Bảo thì ít ai mà dám đụng vào Nhã Kỳ. Gia Huy chau mày nhìn vào tấm hình rồi suy đoán.

- Chỉ có thể là Tăng Bảo Quyên. Thiên Bảo buông một câu sau một hồi nghe Kelvin và Gia Huy nói.

- Sao mà biết? Gia Huy hỏi lại.

- Giờ thì suy nghĩ lại em mới hiểu. Lúc sáng Nhã Kỳ bị đánh nhưng không có Bảo Quyên ở đó. Và những tấm hình này được ai đó ở lâu năm rải xuống. Và những người xúm vô đánh hội đồng Nhã Kỳ toàn là lũ đồng bọn của cô ta. Còn những học sinh còn lại tuy có chửi Nhã Kỳ nhưng họ thừa biết đụng vô Nhã Kỳ thì không khác gì đụng đến anh Bảo. Và cách đây Bảo Quyên còn bị Nhã Kỳ và Minh Thư chơi một vô làm cô ta bẽ mặt trước toàn trường. Và trong trường QUÍ TỘC này cũng chỉ có Bảo Quyên mới đối đầu với Nhã Kỳ và Minh Thư. Kelvin phân tích từng điểm. Và có lẽ là đúng.

- Nhưng bây giờ phải làm để minh oan cho Nhã Kỳ và lộ bộ mặt của Bảo Quyên. Kelvin nói tiếp.

- Dễ thôi... kiếm một con nhỏ trong đàn của Bảo Quyên rồi hãm cho ít cái là em ấy sẽ khai tất tần tật thôi. Gia Huy đưa ra giải pháp.

- Lần này tao sẽ khiến cho nhỏ đó sống dở chết dở ở cái trường này. Thiên Bảo tay xoay xoay chiếc điện thoại. Ánh mắt anh như sáo rỗng.

- Mà định làm gì. Gia Huy nhìn cũng biết được thằng bạn mình đang giận đến cỡ nào.

- Xem tao làm cho chúng mày xem này. Thiên Bảo mỉm cười đầy ẩn ý.
Anh nhanh chóng lướt nhanh trên màn hình cảm ứng...
Cuộc gọi bắt đầu. Anh bật loa ngoài cho mọi người cùng nghe.
- A lô
- A lô Bảo Quyên hả?... anh Bảo đây.
- Em đây. Anh Bảo gọi em có gì không?
- Anh muốn rủ em đi chơi được không?
- Anh bồ với Nhã Kỳ mà sao lại rủ em đi chơi? Em sợ mọi người nói lắm.
- Anh chia tay với Nhã Kỳ rồi. Mà em đừng có nhắc đến cái loại con gái đó nữa.
- Sao vậy anh? Chẳng phải anh yêu Nhã Kỳ lắm mà?
- Chỉ là chơi qua đường thôi. Mà em chưa biết chuyện gì sao?
- Chuyện gì là chuyện gì anh? Lúc sáng em bận nên không đi học được.
- Thôi em tới đây đi rồi chúng mình đi chơi. Rồi anh kể cho nghe.
- Vậy anh đang ở đâu?
- Anh đang ở phòng hội trường của trường. Em đến ngay đi.
- Vậy anh ở đó chờ em. Em đến ngay đây.
- Anh định làm gì tiếp theo? Kelvin nói khi thấy anh đã tắt điện thoại.
- Anh chỉ là khiến cô ta sẽ phải chịu nhục thôi. Mắt anh vẫn có một tia lửa gì đó.
- Mày cũng quá chùng nhì? Gia Huy đút tay vào túi quần đứng đối diện với Thiên Bảo.
- Mà con nhỏ đó hình như mê anh lắm thì phải? Kelvin
- Không phải mê mà là quá mê. Nghe cái giọng ồm ồm của nhỏ mà anh nghe mắt mửa chết mất. Vậy mà còn bày đặt nói là chuyện gì vậy anh. Nghe sao mà ngây thơ vô số tội ghê. Gia Huy lại nở nụ cười đầy ẩn ý.
- Anh ở đây lâu chưa? Bảo Quyên nhanh chóng chạy thật nhanh đến ôm anh vào lòng. Trong lòng cô giờ đây như ở tận chín tầng mây. Cô cứ nghĩ là kế hoạch của mình quá hoàn hảo nên mọi chuyện đã đi theo đúng kế hoạch của cô.
- Em đến rồi à? Anh nói nhưng ánh mắt thì vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ như toan tính gì đó. Được cô siết chặt tay như vậy anh chỉ cảm thấy bản thủ.
- Sao hôm nay lại gọi em đến vậy? Cô nói bằng một cái giọng ngọt ngào nhất có thể. Cũng chính vì cái giọng ngọt như mía lùi của cô mà đứng từ phía trong Gia Huy và Kelvin nhìn ra không khỏi cười.

- Chắc là tại nhớ em nên muốn gọi em đến. Mà em không chịu à? Anh quay lưng lại nói với cô. Anh không thể quay lại và đối diện với cái khuôn mặt đội lốt quỷ như cô. Anh vẫn cứ đứng còn mắt thì cứ hướng ra ngoài cửa sổ.

- Thật không đó? Bảo Quyên sững rưng khi nghe những lời nói đó. Rồi cuộc thì mọi chuyện cũng đã đi đúng theo kế hoạch của cô. Và cô không ngờ là nó lại hoàn hảo hơn.

Lần này thì anh mới quay lại. Anh cố nở nụ cười gượng gạo tươi nhất để dành cho cô. Do cô đắm đuối với cái vẻ đẹp của anh nên cô cứ ngỡ đâu anh đang cười hạnh phúc nhìn cô. Cũng phải thôi với cái loại như cô thì sao mà hiểu được cảm nhận của người khác.

Anh khẽ cúi xuống nói vào tai cô...

- Sẽ còn rất nhiều điều bất ngờ dành cho em lắm.

Bảo Quyên cứ nghĩ là anh sẽ cúi xuống và hôn cô nên cô cũng nhắm mắt mình lại nhưng nào ngờ là anh chỉ ghé vào tai cô. Nhưng có một người đã đứng ngoài cửa thấy tất cả mọi chuyện. Nhưng với góc nhìn của cô thì cô thấy anh đang hôn Bảo Quyên. Nhìn thì thấy giống một nụ hôn rất ngọt ngào. Bởi khuôn mặt Bảo Quyên lúc đó cứ ngỡ là được anh hôn nên đã hạnh phúc biết mấy.

Khi thấy anh đã rời khỏi Bảo Quyên thì người đó từ ngoài cửa bước vào trong. Mặt cô đầm đìa sát khí. Cô bước thật nhanh về phía anh.

B... é... t... cô đã tát anh một cái rõ đau. Trên gương mặt trắng thanh thoát của Thiên Bảo đã in hằn những dấu tay của. Có những vết đỏ đã bắt đầu nổi lên. Bảo Quyên thấy vậy vội lo lắng cho anh.

- Em không ngờ anh là người như vậy. Em đã làm rồi. Làm một cách mù quáng. Cô vừa khóc vừa nói.

- Mọi chuyện không như em nghĩ đâu. Anh chỉ nói lại cô. Ánh mắt anh nhìn cô như có ý muốn nói gì đó nhưng anh không thể mở miệng.

- Như vậy mà anh còn nói là không giống như em nghĩ à? Em đã nhìn thấy tận mắt và cũng chính tai mình nghe thấy tất cả. Vậy mà anh còn nói là mọi chuyện không giống như em nghĩ à? Vậy theo anh thì như thế nào mới xem là mọi chuyện không như em nghĩ? Cô vừa nói vừa đẩy mạnh anh. Dường như cô đã khóc. Khuôn mặt cô đã thấm đẫm nước mắt.

- Cô ta không đáng để anh yêu đâu. Anh đừng hơi đâu mà nhắc đến người đó. Bảo Quyên này giờ mới lên tiếng.

- Em không ngờ anh là cái loại người đó. Cô như thất vọng tràn trề. Một chút niềm tin trong cô cũng đã không còn. Cô nhanh chóng quay bước đi. Bởi vì cô cũng không muốn chứng kiến thêm cái cảnh hạnh phúc của hai người nữa.

- Em... Thiên Bảo ấp úng nói không nên lời.

- Minh Thư... em hiểu lắm rồi

- Anh đừng có chạy theo để bao biện cho anh Bảo nữa. Con người anh ấy thật là đáng để cho người khác phải khinh bỉ. Minh Thư nói nhưng cô vẫn khóc. Vì người mà cô luôn xem là anh lại là một con người bỉ ổi như thế.

- Anh Thiên Bảo không phải là người như em nói đâu. Mọi chuyện lúc này em thấy chỉ là hiểu lầm thôi. Kelvin nhanh chóng giải thích cho cô nghe.

- Em nghe anh nói đây. Thật ra

- Vậy thôi mình đi đi anh. Bảo Quyên đang rất nóng lòng xem cái bất ngờ mà anh nói với cô lúc này.

- Cứ chờ xí đã. Trước khi đi anh sẽ cho em xem cái này. Em ngồi xuống đi. Nói rồi anh đẩy ghế ngồi xuống trước. Bảo Quyên thấy vậy cũng ngồi xuống.

T... í... t... anh bật máy chiếu lên.

Bàn tay anh bấm gì đó trên nên cảm ứng của chiếc Ipad.

- Em xem cho kỹ đi....

Trên nên máy chiếu thay nhau hiện lên những hình ảnh của tập đoàn TĂNG TĂNG... từ những tư liệu hồ sơ cho đến những khu đấu thầu và cả tình hình kinh tế của tập đoàn TĂNG TĂNG. Theo như tư liệu thì tập đoàn này có nguy cơ sụp đổ là rất cao chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

- Anh cho em xem những thứ này làm gì? Cô có hơi ngạc nhiên.

- Em muốn tập đoàn này sẽ tiếp tục vươn lên để phát triển và em sẽ tiếp tục được mang cái mác là tiểu thư của TĂNG TĂNG hay là em muốn nó bị sụp đổ ngay từ bây giờ?

- Dĩ nhiên là phát triển rồi.

- Vậy thì ngay ngày mai cô phải quỳ xuống mà xin lỗi Nhã Kỳ trước toàn trường. Được chứ?

- Tại sao em phải quỳ xuống xin lỗi Nhã Kỳ. Thiên Bảo anh đang nói gì vậy? Cô vẫn cố tỏ ra ngây thơ đến cùng.

- Thật là cô không biết chuyện gì không? Anh hỏi lại. Anh mắt anh nhìn cô như chứa đầy hận thù.

- Thật mà... anh nói em nghe đi. Em không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

- Vẫn muốn tỏ ra ngây thơ tới cùng ?. Anh hỏi lại.

- Em không biết mà. Cô bắt đầu rơi nước mắt.

- Vậy tôi hỏi cô những tấm hình này là sao đây? Nói rồi anh quăng những tấm hình đó vào mặt Bảo Quyên.

- Đây chẳng phải là hình của Nhã Kỳ sao? Cô ngây thơ lượm những tấm hình đó lên.

- Đây cũng là kiệt tác của cô đó.
- Em không biết chuyện này mà. Tin em đi. Em không hề làm những chuyện này mà. Anh cũng biết là em làm gì có gan đụng vào Nhã Kỳ. Ai mà không biết Nhã Kỳ bồ với anh chứ... và em cũng đâu có ngu gì mà đụng đến cô ấy... em mà làm vậy thì khác nào em đụng đến anh. Bảo Quyên nói nhưng mặt cô bắt đầu rơi những giọt nước mắt ngụy biện.
- Đúng là cô biết nhưng mà cô vẫn dám đụng vào Nhã Kỳ đó thôi. Cô có thể dùng những chiêu này để có thể đi lừa gạt học sinh trong trường này nhưng mà không phải ai cũng như ai đâu. Cô không phải là đối thủ của tôi đâu. Bộ cô nghĩ là mọi chuyện đang đi theo đúng kế hoạch của cô à? Mà không phải nói là còn hoàn hảo hơn những gì cô nghĩ nữa. Cô làm cả trường này ghét bỏ Nhã Kỳ và còn làm cho Nhã Kỳ bị hạ nhục. Và ngay lập tức cô còn được nhận tình cảm của tôi. Chắc cô cũng không ngờ mọi chuyện lại triển tiến nhanh đến như vậy. Tôi nghĩ cô đã lầm rồi.

Chương 30

- **A**nh có bằng chứng gì mà nói em như vậy. Xem ra Bảo Quyên vẫn muốn chối tới cùng.
- Lúc này tôi điện thoại cho cô. Cô hỏi tôi là Nhã Kỳ có chuyện gì thế. Tôi trả lời cô là lát tôi kể cho cô nghe. Nhưng lúc này tôi chưa có nói gì mà sao cô lại bảo với Minh Thư là Nhã Kỳ không đáng để tôi yêu. Bộ cô biết gì rồi à? Tôi hơi ngạc nhiên vì cô đó. Anh nhắc lại chuyện lúc này.
- Chắc anh hiểu lầm rồi. Em không hề biết chuyện đó. Và em cũng không có làm những chuyện đó.
- Tôi không muốn đôi co với cô nữa. Bây giờ tôi cho cô hai sự lựa chọn. Một là cô quỳ xuống xin lỗi Nhã Kỳ trước toàn trường thì tôi sẽ xem xét lại. Hai là cô sẽ mất tất cả. Tôi nghĩ cô cũng hiểu tính tôi. Tôi nói được thì cũng có thể làm được. Và bất cứ khi nào.
 - Anh muốn dọa em à.
 - Tôi không hề. Muốn hay không là do cô.
 - Anh nghĩ em sợ à?
 - Thôi được. Tôi đếm tới ba... chiếc điện thoại này đang được kết nối đến thư ký của tôi. Tôi sẽ khiến công ty của ba cô sẽ phải đứng ngồi không yên. Chắc cô cũng biết tôi sẽ làm gì chứ.
- 1... anh bắt đầu đếm. ... 2... và
 - Anh nghĩ em sợ à? Không có chuyện đó đâu. Anh cứ làm những gì anh thích nhưng chuyện đó thì sẽ không có đâu. Cô cũng không vừa đứng dậy nói thẳng vào mặt anh.

- A lô...cô... nhanh chóng làm cổ phiếu của TĂNG TĂNG rớt giá hết cho tôi và nhanh chóng làm nó sụp đổ cho tôi. Anh nhanh chóng nói điện thoại với ai đó.

Chỉ cần nghe những lời đó thì Bảo Quyên cũng đã hoảng rồi. Vì cô biết Thiên Bảo nói được là làm được. Và lại ai mà không biết hiện nay DJ và SM đang hợp tác với nhau. Đây cũng là hai tập đoàn lớn mạnh nhất. Bảo Quyên bắt đầu lo lắng về công ty của ba mình. Vì hơn ai hết cô tự hiểu tình trạng của công ty mình như thế nào. Nguy cơ phá sản chỉ còn là thời gian sớm hay muộn. Và lúc đó cái mức tiêu thụ con nhà giàu của cô chắc cũng không còn.

Lúc này trong đầu cô chỉ có những suy nghĩ độc địa.

“Thôi thì vì gia đình nhất định mình phải nhịn lần này”

- Thôi được rồi. Em sẽ làm chuyện đó.

- Sợ à... nếu như biết sợ thì tôi nghĩ cô không nên làm những chuyện đó với Nhã Kỳ.

- Nhã Kim em bình tĩnh đi. Gia Huy cố ngăn cản Nhã Kim làm những chuyện tồi tệ với Bảo Quyên.

- Anh nói em bình tĩnh à? Cô ta đã làm nhiều chuyện với Nhã Kỳ rồi. Lần này em không thể ngồi nhìn em gái em phải chịu những việc khác nữa.

- Mọi chuyện đã có Thiên Bảo lo rồi. Em yên tâm đi. Bảo Quyên nhất định phải trả giá với những việc mà cô ta đã gây ra.

- Anh để em làm đi. Em sẽ khiến cô ta sẽ phải mất tất cả.

- Nhã Kim. Mọi chuyện mình đã cho người làm rồi. Trước tiên phải để cô ta xin lỗi Nhã Kỳ trước toàn trường đã. Như vậy Nhã Kỳ mới được minh oan. Tiếp theo mình sẽ cho cậu làm tất cả. Thiên Bảo từ đâu bước đến trấn an Nhã Kim.

Chỉ nghe Thiên Bảo nói vậy, Nhã Kim mới lấy lại được bình tĩnh.

- Gia Huy cậu đưa Nhã Kim về đi. Còn Nhã Kỳ để mình lo cho. Anh quay sang nói với Gia Huy.

- Ủ vậy tao về. Có gì mà nhớ gọi tao nhé. Nói rồi Gia Huy đưa Nhã Kim ra xe.

Còn lại mình anh và cô trong ngôi trường rộng rãi này.

Anh bước từng bước vào trong. Nhìn Nhã Kỳ nằm trên chiếc giường của phòng y tế. Tim anh như thắt lại. Phải chăng khi ở bên cạnh anh cô không được hưởng hạnh phúc mà chỉ toàn gặp những chuyện đau buồn. Hết lần này rồi lại lần khác. Sao lúc nào cô gặp nguy hiểm anh cũng xuất hiện nhưng đều chậm một bước. Và cũng vì sự chậm trễ đó mà cô gặp biết bao nhiêu là chuyện. Như vậy anh càng trách bản thân mình hơn.

Khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của cô. Anh như cảm nhận được sự lạnh lùng nhưng đôi chút lại có những hơi ấm nhẹ nhàng đến kỳ diệu.

Tại sao anh lại yêu cô như vậy? Cũng biết rằng anh sẽ không thể được cô đáp trả lại tình cảm nhưng khi đã yêu rồi thì làm sao có thể quên một cách dễ dàng như vậy. Cũng như anh lúc này. Anh đã yêu cô mất rồi. Và càng yêu cô anh càng muốn làm những điều tốt đẹp nhất cho cô. Đó cũng là điều mà bất cứ ai cũng muốn được làm cho người mình yêu. Dù người đó có yêu mình hay không?

“Em nhất định phải hạnh phúc. Không được sống buông thả như vậy nữa. Rồi em sẽ lại yêu và người đó nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em. Nhã Kỳ à. Dù anh biết rằng mình đã yêu em nhưng anh cũng biết rằng đây cũng chỉ là tình cảm đơn phương của mình thôi. Và anh sẽ giữ mãi nó ở trong lòng. Vì nếu nói ra anh sợ em sẽ khó xử khi đối diện với anh. Và giữa chúng ta sẽ dần xa cách. Và khoảng cách đó sẽ dần rộng ra. Vậy nên hãy để anh giữ riêng nó trong mình. Và chỉ cần em hạnh phúc thì anh cũng đã cảm thấy vui rồi.” anh khẽ suy nghĩ khi thấy cô như vậy.

Hạnh phúc rồi sẽ lại đến.

Và em.

Nhất định phải hạnh phúc nhé.

Đoạn đường của em rồi sẽ hết chông gai.

Nó đang mỉm cười nơi cuối con đường.

Vậy nên hãy mỉm cười khi bước trên nó.

Và.

Anh sẽ đứng đây.

Mỉm cười thật tươi để chúc em hạnh phúc.

Người đi cùng em tuy không phải anh.

Nhưng đó cũng là người em đã chọn.

Vậy nên hãy để anh giữ nó trong tim.

Hạnh phúc và luôn mỉm cười.

Em nhé.

- Thiên Bảo... tại sao em lại ở đây? Cô khẽ tỉnh dậy sau một cơn mê man. Chợt nhận ra mọi thứ xung quanh. Nơi đây không phải là sân trường như lúc sáng nữa. Mà đã là phòng y tế. Cô chợt gọi tên anh. Và cô cũng không nhận ra được rằng tại sao những lúc cô gặp gì đó cô đều hy vọng vào cái tên Thiên Bảo ấy. Mặc dù hai người chẳng là gì của nhau cả. Hay nói đúng hơn chỉ là bạn bè.

- Em sao rồi?

- Đây là đâu?

- Phòng y tế trường. Anh biết em không thích bệnh viện nên đã đưa em vào đây.

- Mình về nhà đi.

- Em khỏe chưa?

- Rồi.

- Vậy để anh lấy xe.

- Em nghỉ đi. Anh mua thuốc và cháo cho em rồi đây. Khi nào em tỉnh dậy thì nhớ ăn nhé. lát Minh Thư sẽ về ngay thôi. Ngủ một giấc rồi mọi chuyện sẽ qua thôi. Anh phải vào công ty rồi.

Anh định quay bước đi nhưng cô đã nhanh chóng níu tay anh lại.

- Thiên Bảo chuyện đó anh... cô nói nhưng chột khựng lại.

- Không có chuyện gì cả. Anh vẫn quay lưng lại với cô. Nhưng bàn tay anh vẫn cứ để cho cô nắm. Có lẽ anh cũng không muốn xa cái vòng tay đó của cô.

- Anh tin chứ... sự thật... cô lại nói tiếp.

- Anh biết chuyện gì là thật hay không. Thôi em nghỉ đi. Anh phải vào công ty rồi. Nhất định em phải ngủ một giấc thật ngon. Nói rồi anh buông vội bàn tay của cô và bước đi. Vì biết rằng nếu như anh cứ ở lại nơi này thì anh sẽ không thể tìm được cảm xúc.

Chỉ còn lại mình cô trong căn phòng này. Cô lại nhớ về chuyện lúc sáng. Dường như trong đời cô chưa bao giờ chịu nỗi nhục nào như thế. Nhưng cô chỉ cần một người tin cô là đủ. Nhưng cô biết lấy gì để hy vọng vào người đó. Chẳng lẽ là tình yêu. Đó cũng chỉ là mình cô đơn phương mà thôi. Chắc gì người ta đã yêu cô hay chỉ là đang khinh bỉ một thứ con gái rẻ tiền như cô. Bởi vì cô cũng không thể cảm nhận được gì qua ánh mắt lạnh lẽo vô hồn của anh. Nó như làm cô thất vọng nhiều hơn.

Những giọt lệ bắt đầu ngán khi cô nghĩ đến những chuyện đó. Thật đau lòng cho những suy nghĩ đó.

Vào cái ngày anh nắm bàn tay anh.

Trái tim em ngỡ nhưng ngừng đập.

Em không nhớ đã nói gì nữa.

Chỉ cảm nhận được sự háo hức trong tâm hồn.

Ước gì đôi ta có thể trò chuyện thân mật hơn.

Em sẽ không bao giờ để vượt mắt bàn tay anh.

Ánh mắt lấp lánh của em đang hướng về anh.

Hy vọng nụ cười hạnh phúc ấy sẽ luôn ngự trị trên môi anh.

- Cậu dậy rồi à? Cậu ăn cháo rồi uống thuốc đi. Minh Thư nói khi thấy Nhã Kỳ đã tỉnh giấc.

- Ừ... cậu cứ để đó... lát mình ăn.

Nói rồi cô lấy điện thoại ra gọi cho một người... là Nhã Kim.

- Chị nghe đây.

- Mai lên trường em gặp chị được không?

- Dĩ nhiên là được rồi. Em muốn gặp chị lúc nào mà không được.

- Vậy mai em sẽ tìm chị nha.

- Ừ... mai lúc nào chị cũng rảnh hết. Mà em ỏn chưa? Có sao không?

- Em ỏn rồi. Có gì mai lên trường nha chị.

Nói rồi cả hai cùng cúp máy.

- Có lẽ mai mình sẽ giúp chị Kim giải quyết bớt công việc. Và cũng chỉ có công việc mới giúp mình quên đi được những chuyện khác. Nhã Kỳ nói nhưng ánh mắt cô như chứa đựng điều gì đó đau buồn luôn ẩn giấu đằng sau cái khuôn mặt lạnh lùng kia.

Minh Thư này giờ cũng đã hiểu được những ý nghĩ của Nhã Kỳ. Bởi vì cô là bạn của Nhã Kỳ mà. Tính tình Nhã Kỳ xưa nay cô cũng đã hiểu rất rõ rồi.

- Cậu định sống đúng với thân phận của mình à?

- Ừ... mình sẽ dùng nó để trả thù Bảo Quyên.

- Chuyện lúc sáng cậu có bị sao không?

- Không mình vẫn ỏn. Thôi đừng nói chuyện của mình nữa. Nói chuyện của cậu đi. Nhã Kỳ nở nụ cười để chứng minh cho sức khỏe của mình đã ỏn.

- Chuyện gì cơ? Minh Thư vẫn ngây ngờ.

- Chuyện của cậu và Kelvin.

- Thì vẫn bình thường thôi. Nhưng mà đôi lúc mình thấy nó hạnh phúc quá nên cũng thấy sợ.

- Chuyện gì?

- Mình biết bây giờ thì rất hạnh phúc nhưng có ai ngờ được chuyện của tương lai.

- Không có chuyện gì đâu. Nhất định cậu sẽ hạnh phúc mà. Nhã Kỳ khẽ cười cho những suy nghĩ góc ngách của Minh Thư.

- Còn chuyện của cậu sao rồi? Minh Thư bắt đầu hỏi ngược lại Nhã Kỳ.

- Sao là sao? Nhã Kỳ tròn mắt nhìn Minh Thư.

- Nhật Minh... cậu. Minh Thư có hơi e dè khi nhắc đến cái tên này.

- Không sao cả. Có lẽ hình ảnh của Nhật Minh cũng đã phai nhòa trong mình phần nào rồi. Mình sẽ xem cậu ấy là một kỷ niệm. Một kỷ niệm đẹp.

- Nhất định cậu sẽ làm được mà. Cậu vốn dĩ rất mạnh mẽ mà. Minh Thư khẽ ôm lấy Nhã Kỳ. Có lẽ chuyện này Minh Thư cũng cảm rất vui. Vui cho bạn mình đã tìm được hạnh phúc.

- Làm gì mà cậu ôm mình chặt ghê vậy. Đừng nói là cậu thuộc thế giới thứ ba chứ. Nhã Kỳ chọc Minh Thư.

- Ừ đúng rồi đó... mình thuộc thế giới thứ ba nên mới ôm cậu chặt như vậy. Mà hình như cậu cũng không phản ứng gì hết nên chắc cậu cũng không khác mình nhi? Minh Thư cũng không vừa.

- Ừ... thì mình bị les mà... giờ cậu mới biết à? Nhã Kỳ nói băng quơ.

- Ừ... giờ mình mới biết...

Bước trên đường ngắm nhìn những cảnh vật xung quanh mình. Nhã Kỳ như cảm thấy lòng mình như dễ chịu hơn sau những chuyện đã xảy ra. Cùng với những đợt gió riu rít. Hai tay cô đan vào nhau như cảm nhận rõ hơn những cái lạnh đó. Bao nhiêu kỷ niệm lại thay nhau trở về trong cô. Nhưng lần này không phải là về người đó mà là về anh- Thiên Bảo. Cô nhớ lại những ngày đầu hai người gặp nhau. Từ những cử chỉ còn rất lạnh lùng rồi đến những sự quan tâm đôi chút có gì đó khó nói. Cô nhìn lại mọi chuyện giữa anh và cô. Có chút gì đó thoáng buồn trên gương mặt cô. Bởi nhớ đến anh cô lại cảm thấy có lỗi với cô. Vì cô chưa bao giờ đem lại hạnh phúc cho anh. Chỉ toàn là đem đến cho anh những rắc rối. Ngược lại anh luôn làm cô vui... cô hạnh phúc và làm cho cái bộ mặt lạnh lùng cô tạo ra để lừa gạt mọi người cũng đã biến mất. Thay vào đó là những niềm vui mà cũng chỉ anh mới cho cô được.

Em đã không mang đến cho anh niềm vui.

Nên sẽ đi cùng với những xót xa.

Em sẽ mang những kỉ niệm đẹp nhất với nhau ngày qua.

Giữ trong tim và sẽ nhớ suốt đời.

Em sẽ không để anh phải khóc, phải buồn nhiều hơn.

Hãy quên em và anh hãy sống những ngày bình yên.

Dường như nơi đâu cũng đã in hằn những kỷ niệm của hai người. Bởi nó đã quá in đậm trong cả hai.

- Đi dạo không? Thiên Bảo gãi đầu ngượng ngùng hỏi.

- Cũng được. Cô vẫn lạnh lùng với những từ ngữ ấy. Cứ thế hai người cùng nhau rải những bước chân trên đường. Cái hơi ẩm lạnh đó như đang thấm vào người cô. Cô chợt cảm nhận nó với hai bàn tay đang run run của mình. Đến khi này thì cái sự im lặng đó mới được giải thoát bằng nột hành động có lẽ Thiên

Bảo cũng không ngờ tới. Anh đã lấy chiếc áo khoác của mình khoác lên cho cô. Cử chỉ nhẹ nhàng của anh khiến cho cô như lấy lại được cái hơi ấm của mùa hè và cộng thêm cái hơi ấm từ tay anh, có chút lạnh lùng, chút ấm áp và dịu ngọt. Tiếng cô vang lên.

- Em không cần đâu.

- Em lạnh sắp chết rồi mà nói là không cần. Nếu như không cần thì sao này ra ngoài nhớ mang thêm áo thì được rồi. Anh nhanh chóng cãi lại. Với thái độ này thì cô như phải im lặng và làm theo.

- Em thích biển không? Anh mỉm cười nói.

- Trước đây thì thích nhưng mà giờ thì không thể thích được nữa. Cô vẫn lạnh lùng.

- Lý do? Thiên Bảo như hiểu được gì đó.

- Vì ở đó đã chôn giấu rất nhiều thứ về người đó. Cô cười nhạt nói.

- Không thể quên được sao? Anh vừa đi vừa hỏi cô.

- Quên ư? Không dễ như vậy đâu. Nếu quên được thì năm năm qua cuộc sống của em sẽ không phải như vậy đâu. Cô buồn bã nói.

- Cứ đi đi. Một lần thôi. Thiên Bảo vẫn nói như muốn cô đi...

Mọi ký ức về anh lại hiện lên trong cô. Từ bao giờ cô cứ nghĩ tới anh như vậy. Có lẽ hình ảnh của Nhật Minh đã dần phai màu trong cô. Và thay vào đó là những kỷ niệm của anh và cô. Sự thay đổi đó có lẽ cô cũng đã nhận ra. Nhưng nhận ra thì cô cũng không thể nói với anh.

Cần một vòng tay ấm áp... trong đêm giá lạnh... lòng em thêm hiu quạnh... bao nhiêu iu thương cứ luôn kéo đến... khiến em như cảm thấy cô đơn đến hiu quạnh...

Một bàn tay nhanh chóng khoác chiếc áo của mình lên cho cô. Cử chỉ của anh rất nhanh chóng và nhẹ nhàng. Cô như bất ngờ cảm nhận được có một hơi ấm được truyền vào cơ thể nhờ một ai đó. Theo quán tính cô chợt suy nghĩ và quay lại. Nhưng trong đầu cô giờ này đã được câu trả lời chỉ là cô muốn khẳng định cái câu trả lời đó đúng hay sai thôi. Bởi cái hơi ấm và cái cử chỉ nhanh chóng lạnh lùng đó chỉ có người đó mới có thể làm.

- Lạnh vậy sao em không ở nhà mà còn đi dạo? Anh chợt lên tiếng.

Đến lúc này thì cô đã có thể khẳng định được câu trả lời mặc dù cho cô chưa quay lại. Một giọng nói chứa đầy sự lạnh lùng nhưng trong đó lại chứa rất nhiều sự ấm áp.

Khẽ quay lại... hình ảnh anh đập vào mắt cô. một Thiên Bảo bằng xương bằng thịt... một Thiên Bảo với khuôn mặt lúc nào cũng chứa đầy sự lạnh lùng đang mỉm cười với cô. Và những suy nghĩ của cô cũng đã đúng... là anh.

- Sao anh không về nhà nghỉ đi... còn ở đây làm gì?
- Tại anh đi ngang qua nên thấy em ở đây. Mà sao em không ở nhà cho ấm? Anh bắt đầu hỏi cô.
- Tại em thấy buồn nên ra ngoài...
- Thế còn Minh Thu đâu? Anh hỏi cô xong thì chợt nhớ lại...
- Minh Thu đi chơi cùng Kelvin rồi.
- À... anh quên mất... hai đứa cứ dạo này dính nhau như sam. Anh mỉm cười cho hai người đó. Nhưng ánh mắt anh thì có chút gì đó ghen tị.

Cô không trả lời lại mà chỉ mỉm cười.

- Thôi anh về nghỉ đi. Anh mới đi làm về đó, còn một núi công việc chất thành núi đang chờ anh giải quyết đó. Để em đón taxi cho anh về. Có lẽ hơn bao giờ hết lúc này cô đang rất cần sự im lặng để có thể suy nghĩ lại mọi chuyện. Nhưng một phần lý do là cô đang quan tâm đến anh. Tại sao?

- Từ bao giờ em biết quan tâm đến anh vậy Nhã Kỳ...anh khẽ vui lây khi nghe cô nói những lời quan tâm đến mình. Có gì đó khẽ vui trong lòng anh, khóe môi anh nhanh chóng hình thành một cử chỉ rất nhẹ nhàng... cong dần và tạo thành một nụ cười. Một nụ cười ngập tràn hạnh phúc.

... Sự im lặng bắt đầu bao trùm trong cô. cô biết nói gì hơn là im lặng. Chẳng lẽ lại nói...vì yêu anh nên cô mới quan tâm tới anh....cô không thể mở miệng ra được chữ nào. cô định quay bước đi để trốn tránh những suy nghĩ đó....nhưng cô chỉ bước được 3 bước thì...

- Nhã Kỳ anh yêu em.. .anh nói khẽ nhưng đủ để cô có thể nghe rõ từng chữ. Chỉ nghe được bấy nhiêu thôi thì đôi chân cô đã nặng trĩu rồi. Cô không thể bước thêm được bước nào nữa. nó cứ đứng khựng lại..tại sao cô lại không thể bước thêm dù là một khoảng cách rất ngắn thôi cũng được. Nhưng không... chỉ là sự đứng yên và im lặng từ đôi chân như đang một mối của cô.

Cô vẫn không quay lại mà đứng xoay lưng lại với anh....lúc này cô phải cảm thấy vui chứ ... sao cô lại cảm thấy bất ngờ đến như vậy....không phải cô cũng yêu anh hay sao...giờ thì anh đã thổ lộ rồi nhưng tại sao cô lại không thể nở nụ cười...

“Em có gì tốt mà anh lại yêu em...em chỉ toàn mang lại cho anh nhiều rắc rối và những đau buồn mà thôi. thật sự em không xứng để được anh yêu như vậy đâu” cô khẽ suy nghĩ trong lòng. Có lẽ cô vẫn đang rất bất ngờ.

- Anh biết khi anh nói những lời này ra thì quan hệ của chúng ta có lẽ sẽ thay đổi nhưng anh vẫn chấp nhận nói ra. Vì dù mọi chuyện có như thế nào thì anh cũng muốn một lần đối diện với sự thật rằng anh yêu em. Em không cần em phải đáp lại tình cảm của anh hay phải suy nghĩ và bận tâm đến nó. Hãy để anh giữ nó trong mình... một mình anh thôi. Và lúc nào anh cũng mong muốn em

sống hạnh phúc. Anh khẽ hít một hơi nói với cô những lời mà từ tận sâu trái tim anh đã rất muốn nói với cô. từ rất lâu rồi.

Khẽ quay bước đi sau khi nói những lời đó với cô. anh cũng cảm thấy thoải mái hơn. Bây giờ thì đến anh quay bước đi.

Cô đã nghe rõ từng chữ,rất rõ là đằng khác. Lúc này cô như cảm nhận được những sự rung chuyển trong tiếng bước chân của anh. và cô cũng hiểu ra rằng mình nên làm gì lúc này.

Từng bước, từng bước từ từ đến gần anh.

Và nói.

Em yêu anh.

Anh bước từng bước chân trên đường. Mặc dù giờ đây anh chẳng muốn bước. Nhưng anh cũng không thể ở lại đây được. Bởi cô có cần anh đâu.

Bỗng anh nghe thấy tiếng bước chân chạy đuổi theo mình, và một vòng tay nhanh chóng dang ra, ôm siết lấy anh từ đằng sau. Đầu cô gục trên vai anh, hơi thở của cô phả vào gáy anh, vòng tay ấy sao lúc nào cũng lạnh như thế, nhưng anh một phần nào cũng quen với cái sự lạnh lùng thi thoảng lại đan xen lấy những sự ấm áp đến kỳ lạ. Đặc biệt giữa trời cuối thu lập đông này, cô ôm lấy anh như thế chẳng khác nào bắt anh ở lại.

Cô đã chạy thật nhanh đến và ôm lấy anh. Cô siết anh chặt hơn. Bởi trong cô luôn có cảm giác rằng một ngày nào đó anh sẽ rời bỏ cô. Điều đó khiến cô sợ bao nhiêu thì cô lại càng siết chặt anh bấy nhiêu.

Anh chuyển từ bất ngờ sang hạnh phúc. Dù anh không thể biết được chuyện này sẽ đi về đâu nhưng khi được cô ôm anh chặt như vậy thì anh cũng cảm thấy vui. Dù cho đây có là cái ôm cuối cùng giữa hai người thì anh cũng chấp nhận.

Cô cũng không nói được chữ nào... chỉ đứng yên và ôm lấy anh như vậy thôi...

Cô cứ ôm anh chặt như vậy, còn anh ở trong vòng tay cô nhỏ bé và hạnh phúc. Phải chi cứ được mãi như thế này, mãi ở trong vòng tay ấm áp và lạnh lùng của cô thế này, không rời xa, dù có chết cũng được chết bên cạnh cô. Nếu như vậy thì dù anh có phải đánh đổi tất cả những gì của mình và dù có hy sinh cả bản thân mình thì anh cũng chấp nhận chỉ mong một điều nhỏ bé như vậy thôi.

Phải chi... được như thế...

Thì sẽ hạnh phúc biết bao... sẽ chẳng còn gì phải mong đợi nữa....

Cho em một lần ôm anh từ phía sau.

Để em cảm nhận... những suy tư trong lòng.

Cho em một lần đứng sau lưng anh.

Để níu giữ iu thương còn đây.

Cho em một lần cảm nhận hơi ấm từ anh.

Để những cảm giác ấy sẽ mãi lưu lại trong tim em.

Và.

Để em biết em yêu anh như thế nào.

Và.

Cho em một lần ghé sát vào tai anh và nói.

EM YÊU ANH...

- Tại sao anh lại nói những lời đó với em xong rồi lại bỏ đi như vậy? Tại sao anh lại lạnh lùng đến như vậy? Chẳng lẽ ở lại thêm một phút nữa cũng không được à? Cô khẽ lên tiếng. Và vẫn siết chặt lấy anh.

- Vậy sao? Anh mỉm cười, trong đôi mắt lạnh lùng không thể nào ấm hơn của anh không hề hiện lên vẻ thất vọng hay đau khổ. Vẫn bình thường và đều tở vẻ lạnh.

“Dù em có yêu tôi hay không, tôi vẫn sẽ yêu em.” Anh khẽ suy nghĩ trong đầu. Vì dù sao thì khi nói ra những lời này anh cũng đã lường trước được những hậu quả của nó... nhưng một lần dừng cảm đối diện với nó anh cũng không thấy nuối tiếc gì.

- Tại sao anh lại không nói những lời này sớm hơn? Đến khi nói xong thì anh lại bảo em đừng suy nghĩ về nó nữa. Anh nghĩ em là rồ bốt à? Có thể lưu và xóa bất cứ khi nào anh muốn. Sao anh lại có thể làm như thế? Dường như cô đang trách anh. Nhưng trong giọng nói của cô không có một chút gì đó gọi là trách mắng anh cả. Mà ngược lại nó còn chứa một cảm giác gì đó gọi là yêu thương.

- Hay đó chỉ là những lời nói mà anh có thể nói với bất kỳ người con gái nào nên anh muốn em quên nó? Cô nói tiếp.

- Anh chẳng bao giờ nói dối em cả. Trước kia cũng vậy. Sau này cũng vậy. Mãi mãi về sau cũng vậy. Và anh nói... anh yêu em cũng là sự thật. Có lẽ em cũng có thể xác nhận được nó là thật hay...

- Em yêu anh. Câu nói của cô khiến anh không thể tiếp tục nói được nữa. Anh phải dừng lại để có thể nghe rõ chúng hơn. Giờ thì anh đã nghe rõ từng chữ rồi. Rõ thật rồi... không phải là ảo tưởng hay mộng mơ gì. Là thật... cô đang nói yêu anh ư? Em yêu anh... từng chữ đó lại cứ vang bên tai anh.

- Em... anh ấp úng...

- Yêu anh. Nhã Kỳ mỉm cười, nụ cười đó, thật ngọt ngào và êm dịu. Không một chút nào gọi là gượng gạo.

- Em thật... ? anh hỏi lại. Có lẽ anh vẫn đang còn rất bất ngờ.

- Sao lúc nào anh cũng không tin những lời em nói hết vậy. Bộ lúc nào em cũng nói dối anh à? Cô hỏi lại anh và khẽ mỉm cười khi thấy thái độ đó của anh.

Những gì thắc mắc thì cũng đã rõ rồi. Giờ thì anh cũng đã nhận ra sự thật rồi. Anh khẽ cười vì chợt nhận ra thái độ của mình nãy giờ. Khẽ buông cái bàn tay đang siết chặt của cô. Anh quay lại và vòng tay ôm lấy cô, rất chặt, giống như mọi sức lực của anh đều dồn lên cái ôm mãnh liệt này. Anh ôm cô bằng tất cả trái tim, anh sợ đây là giấc mơ, và khi tỉnh dậy, cô cũng giống như như đóa hoa bồ công anh kia, vươn mình bay theo cơn gió không một lời từ biệt.

- Nhật Minh... em sẽ lưu lại những kỷ niệm đẹp nhất giữa hai chúng ta. Và em sẽ nhớ mãi về nó. Và xem nó như một kỷ niệm thật đẹp. Hãy để em đến với anh ấy được không? Nhã Kỳ lòng thầm nghĩ đến Nhật Minh. Lúc này cô cũng không cảm thấy đau khi nghĩ đến Nhật Minh nữa. Bởi cô cũng đã quên được hình ảnh của anh rồi.

Hai người cũng đã rời nhau ra sau một khoảng thời gian họ ôm lấy nhau để có thể tận hưởng những phút giây hạnh phúc nhất lúc này đây.

- Sao lúc này em không nói sớm hả... để anh y như thằng ngố nói với em. Anh nói khi nhớ lại cái thái độ trẻ con lúc nãy của mình.

Hai người cùng nhau đi dạo trên đường. Hay nói đúng hơn là đi về khu chung cư. Khoảng cách giữa hai người cũng đã được lấp lại. Và bàn tay vững chãi của anh cũng đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô cùng bước đi. Nhìn hai người lúc này thật hạnh phúc biết bao. Hạnh phúc giờ cũng đã mỉm cười với họ. Tuy có hơi muộn màng nhưng không có hạnh phúc nào là dễ đạt được. Phải cần thời gian và thử thách để biết mình yêu nhau như thế nào.

- Anh có cho em nói đầu mà nói. Mà thôi lâu lâu để anh tự kỷ một bữa cũng được. Vui mà. Cô mỉm cười đầy hạnh phúc trêu chọc anh. Nói rồi cô nhanh chóng chạy để lại mình anh.

- Em dám nói anh như vậy à? Em đứng lại đó. Anh mà bắt được em thì em chết với anh. Anh nhanh chóng chạy đuổi theo cô.

Chương 31

Nhìn hai người lúc này giống như hai đứa con nít. Không hơn không kém.

- Thiên Bảo anh là đồ tự kỷ. Đồ ngu như heo. Thiên Bảo anh là đồ đầu heo. Vừa chạy cô vừa gọi thật to.

- Nhã Kỳ em là đồ điên... đồ bã đậu... đồ chỉ chứa toàn óc heo thôi. Hai người vừa chạy vừa gọi thật lớn trên đường. Cái cử chỉ đó của hai người khiến cho người qua đường phải ghé mắt sang nhìn họ. Họ chợt mỉm cười cho hạnh phúc của hai người. Và đôi khi lại cảm thấy ganh tị với hai người.

- Bắt được em rồi. Giờ thì em có giỏi mà chạy đi. Sau một lúc thì anh cũng đã bắt được cô. Anh khẽ ôm lấy cô. Và hai người cũng không còn ngưng ngừng khi có những cử chỉ ôm nhau như vậy nữa.

- Thôi mà Thiên Bảo đẹp trai... em không có ý nói anh như vậy đâu. Thôi mà... anh tha cho em đi. Thiên Bảo đẹp trai. Cô bắt đầu nịnh anh. Một điệu bộ cực kỳ dễ thương.

- Ecccccc... thôi anh lúc nào mà không đẹp trai... không dễ thương... điều đó em không nói thì anh cũng tự biết rồi. Anh có vẻ rất tự tin về vẻ đẹp trai của mình.

- Thôi mà Thiên Bảo...

- Thôi không giận với em nữa... anh mỉm cười vì chưa bao giờ anh cảm thấy hạnh phúc như vậy. Nói rồi anh bỏ cô ra.

- Thôi chúng ta về đi... sức khỏe của em vẫn chưa tốt đâu. Ở ngoài trời lạnh như vậy không tốt đâu. Anh bắt đầu quan tâm đến sức khỏe của cô.

Nói rồi anh nhanh chóng nắm lấy tay cô và bước đi. Nhưng bước chân của anh nhanh chóng bị cô giữ lại. Cô vẫn đứng đấy không bước thêm bước nào.

- Em muốn được anh công về. Cô bắt đầu làm nũng với anh. Đến bây giờ thì cô cũng thừa nhận rằng. Con gái khi yêu thật sự rất thích làm nũng với người mình yêu. Và lúc đó họ thường rất sến.

- Thôi được rồi. Nói rồi anh mỉm cười nhìn cô đầy triu mến rồi ngồi xuống tỏ ý nói cô ngồi lên lưng anh.

Cô chọt cuối xuống và áp mặt vào vai anh. Anh từ từ đứng dậy và công cô trên lưng mình. Hơn lúc này đây anh thật sự cảm thấy bình yên. Nếu như con đường dài vô tận thì anh sẽ công em mãi như vậy. Dù anh có phải hy sinh đôi vai này để có thể ở cạnh em.

Cảm nhận những hơi ấm trong anh cô chọt cảm giác gì đó thật là dễ chịu. Ước gì cứ mãi như vậy thì sướng biết bao.

- Em không được thấy lưng anh êm rồi ngủ luôn trên đó đấy. Nhất là không được chày dãi đâu. Anh bắt đầu chọc cô.

- Em cũng không định chày dãi đâu nhưng mà nghe anh nói vậy thì chắc em phải thử một lần cho anh sợ. Cô cũng nói lại anh. Nãy giờ môi cô không ngớt những nụ cười.

- Em dám. Em mà chày dãi là anh quăng em xuống luôn dưới đường. Xem em có sợ không. Anh cũng vậy cũng mỉm môi cười khi nghe những lời hết sức trẻ con của cô. Có lẽ cả hai đã cùng biến thành những con người khác khi ở cạnh nhau.

Từ bao giờ sự hạnh phúc đã luôn tràn ngập trong họ.

- Thiên Bảo... cô bất ngờ gọi.
- Sao thế... ?
- Nếu như ngày mai em trở thành một con người khác thì anh có yêu em không? Cô khẽ nói một câu nói. Nó làm anh tỏ vẻ bất ngờ.
- Chỉ cần em là Lê Khánh Nhã Kỳ thì anh sẽ mãi yêu em. Bây giờ... sau này và mãi mãi là vậy.
- Có lẽ bắt đầu từ ngày mai em sẽ quay trở về đúng với thân phận thật sự của mình.
- Là tiểu thư của Dell Jay à. Anh vừa công cô vừa nói. Câu nói của anh lại một lần nữa khiến cô sững sốt.
- Anh... không lẽ anh đã biết... cô hỏi lại anh.
- Đúng vậy...anh đã biết được thân phận của em. Và em cũng chính là em gái của Nhã Kim. Nhưng không phải em là tiểu thư của DJ thì anh mới yêu em. Cho dù em là ai thì anh vẫn sẽ yêu em. Anh yêu em, và yêu tất cả những thứ thuộc về em. Từ vẻ ngoài lạnh lùng ít nói, cho đến tâm hồn bên trong yếu đuối mỏng manh. Anh yêu trái tim tràn đầy yêu thương nhưng bị kim hãm của em, yêu cái cách em yêu thương và bảo vệ những người bên cạnh em.
- Anh biết từ khi nào?
- Từ khi em mới bước vào trường. Cô không khỏi sững sốt khi nghe được những lời này.
- Trước đây em đã trốn tránh tất cả khiến cho mọi người phải khổ sở vì em. Đặc biệt là chị Kim. Đã đến lúc em phải đối diện với tất cả mọi việc và giúp chị em một phần nào công việc rồi. Cô cũng đã biết được những gì đang chuẩn bị đè nặng lên đôi vai của mình rồi.
- Đúng vậy... Nhã Kim đã rất khổ sở vì em rồi. Vì vậy em hãy phụ giúp cho chị mình. Chia sẻ một phần gánh nặng nào đó với Nhã Kim. Anh cảm thấy vui mừng khi nghe cô nói vậy.
- Nhưng em còn một chuyện nữa cần phải giải quyết. Cô nói tiếp.
- Là chuyện của Bảo Quyên à? Có lẽ anh rất hiểu những ý nghĩ của cô lúc này.
- Sao anh đoán đúng vậy? Cô có hơi ngạc nhiên khi nghe anh nói lời nào đều đúng lời này.
- Chỉ cần là những việc liên quan đến em thì anh đều biết biết. Bởi vì anh yêu em và có thể hiểu được những suy nghĩ của em. Anh vừa công cô vừa nói.
- Chắc anh yêu em nhiều lắm nên mới biết hết mọi việc nhỉ? Cô bắt đầu nở nụ cười tươi.
- Dĩ nhiên rồi. Em nói thừa. Anh đang rất tự hào về tình yêu của mình.

- Lát nữa nhất định em phải ngủ thật ngon đó. Và nhất là phải mơ thấy anh. anh nói tiếp.

- Nhất định rồi mà anh cũng vậy nhất định phải mơ thấy em đấy. Không được mơ thấy bất kỳ cô gái nào đó. Nếu như có là anh chết với em. Cô tỏ thái độ như đang hăm dọa anh.

- Anh cũng muốn mơ thấy mấy cô đó nhưng mà chắc anh không có thời gian để mà mơ đâu.

- Sao vậy? Cô thắc mắc khi nghe anh nói vậy.

- Thời gian làm việc còn không có mà lấy đâu ra thời gian để ngủ với chả mơ nữa. Anh khẽ than dài khi nhắc đến một núi công việc đang nằm trên bàn làm việc đang chờ anh giải quyết.

- À... em quên mất. Anh còn phải làm việc nữa. Mà anh làm những việc gì vậy?

- Công việc cũng chỉ bình thường thôi. Chỉ có bộ sưu tập thời trang về mùa đông là mệt thôi. Bởi anh chưa có một chút ý tưởng nào để mà có thể vẽ nó. Anh có vẽ mệt mỗi khi nhắc đến những việc này.

Nghe anh nói vậy trong đầu cô giương như chột lóe lên ý nghĩ gì đó.

- Hay là để em giúp anh. Bộ sưu tập thời trang mùa đông đó em có thể làm giúp anh.

- Nhưng mà... anh có hơi e ngại khi nhờ cô làm...

- Có gì đâu... em đã từng học quản lí kinh doanh để cùng chị Kim quản lí công ty. Mà bộ sưu tập này cũng nằm trong chiến lược quảng bá của hai tập đoàn mà. Em giúp anh cũng như là giúp chị Kim rồi. Hãy để em thử sức được không? Cô bắt đầu thuyết phục anh.

- Ngó bộ em im im vậy mà biết hết tron chuyện công ty nhỉ? Anh có hơi ngạc nhiên khi nghe cô nói.

- Dĩ nhiên rồi... chuyện gì mà em không biết chỉ là em có làm hay không thôi.

- Không ngờ bạn gái anh lại giỏi đến như vậy. Anh mia mai cô. Trong ánh mắt ấy luôn ẩn chứa những sự hạnh phúc.

- Dĩ nhiên rồi. Anh nói thừa. Cô mỉm cười nói đầy hạnh phúc. Đôi tay cô choàng qua ôm lấy cổ anh.

Dường như giữa hai người bây giờ không còn thứ gọi là khoảng cách nữa. Sự thân mật đã lấp lại những chỗ trống đó.

Ước gì đôi ta có thể mãi như vậy.

Anh sẽ đánh đổi tất cả.

Chỉ được ở bên cạnh em.

Được em ôm lấy em như vậy.

Khiến anh cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ.

Cảm nhận hơi ấm từ em.

Cảm nhận được sự ấm áp đôi khi đan xen sự lạnh lùng.

Khiến anh tràn đầy hy vọng.

Ước gì đôi ta có thể yêu nhau như vậy mãi.

Anh nguyện sẽ làm tất cả chỉ mãi được như vậy.

- Nhã Kỳ. Anh bất ngờ gọi tên cô.

- Gì cơ?

- Em... sẽ mãi yêu anh như thế này nhé? Trong thoáng chốc của cơn gió vừa đi ngang, ánh mắt đan xen sự hạnh phúc của anh thoáng đắm chìm điều gì đó.

Cô ngẩng mặt lên khi nghe anh hỏi như vậy.

- Anh hỏi gì kỳ vậy?

- Trả lời anh đi. Anh cố hỏi tiếp cô.

- Em sẽ mãi yêu anh. Từng ngày trôi qua em sẽ lại yêu anh thêm một chút. Cô mỉm cười nói hai tay đan vào nhau tận hưởng sự ấm áp trong cơ thể anh đang tỏa ra.

- Em nói rồi đó nhé, một ngày nào đó dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được phép ngừng yêu anh đâu đấy.

- Nhất định... không được phép ngừng yêu anh. Anh nhắc lại với cô. Có lẽ anh vẫn còn sợ những điều mà không ai có thể ngờ được ở tương lai.

- Em sẽ mãi yêu anh. Dù có chuyện gì đi nữa. Cô nhắm mắt cảm nhận được hương vị ngọt ngào của tình yêu.

- Nếu một ngày nào đó, em hết yêu anh. Thì trước khi nói chia tay, hãy giết chết anh trước đi!. Anh khẽ thâm thì với cô. Dường như những điều ở tương lai thì còn là một ẩn số.

- Tại sao vậy? Cô hỏi.

- Vì anh, chẳng thể nào sống một cuộc sống mà không có em.

Anh yêu cô đến như vậy sao? Nếu như có ngày đó thật thì cô và anh sẽ ra sao? Sẽ là kẻ thù của nhau hay là một mối quan hệ nào còn hơn là kẻ thù nữa... người đứng ư...

- Anh Bảo và Nhã Kỳ... Kelvin bỗng đưa ánh mắt ra ngoài và đập vào mắt anh là hình ảnh Thiên Bảo đang cõng Nhã Kỳ trên vai.

- Ủa hai người đó là sao đây? Minh Thư cũng không biết mối quan hệ của hai người ở hiện tại là sao.

- Nhìn ngó bộ rất tình cảm. Kelvin bỗng nói

- Không biết hai người đó có phải là bồ không? Minh Thư đang thắc mắc trong đầu.

- Anh cá với em là hai người đó đang bồ. Kelvin đầy vẻ khẳng định.

- Sao anh biết?

- Không có lí do. Chỉ là anh thấy như vậy thôi. Kelvin nhìn vào hình ảnh hạnh phúc của hai người có lẽ anh đã hiểu được mọi chuyện qua cử chỉ của Thiên Bảo. Bởi chơi với Thiên Bảo cũng lâu rồi, đủ để anh có thể hiểu được con người Thiên Bảo. Và Gia Huy cũng không ngoại lệ. Có lẽ cả ba người đều hiểu rõ được tính tình của nhau.

- Em vào nhà đi. Mà em làm việc rồi nhớ đi ngủ sớm nghe. Đừng có thức khuya quá đấy. Xem ra Kelvin và Minh Thư vẫn rất hạnh phúc.

- Em biết rồi. Mà anh cũng vậy nha. Đừng có thức khuya đấy. Công việc để mai giải quyết cũng được. Ngủ ngon luôn nha. Minh Thư luôn tràn ngập hạnh phúc khi ở cạnh Kelvin.

Đôi khi hạnh phúc quá cũng phải lo sợ. Bởi không có một hạnh phúc nào có thể viên mãn mà không có những thử thách chông gai. Phải trải qua những khó khăn đó thì hạnh phúc ấy mới được bền vững.

- Thôi em vào đây. Anh về cẩn thận nghe. Nói rồi cô nhẹ nhàng đẩy cửa xe và định đặt chân xuống bước đi nhưng có một bàn tay đã nắm lấy một tay cô. Nó khiến cô không thể mở cánh cửa xe và bước xuống được. Cô khẽ quay lại.

- Còn chưa cho em về nhà à? Cô mỉm cười nói nhìn anh.

- Chả lẽ em cứ vậy rồi để anh về à. Như vậy thì sao mà anh có đủ sức để về tới nhà. Anh vẫn vậy vừa nói vừa giữ lấy tay cô.

- Chứ anh còn muốn gì nữa. Minh Thư vẫn nai xem như cô không biết chuyện gì.

- Có thật là em không biết không? Anh hỏi lại.

- Ừ... em không biết thật mà. Mà chuyện gì vậy anh. Nói em nghe thử xem. Minh Thư vẫn nai tới cùng dù cho Kelvin có hỏi lại lần nữa.

- Thật là em không biết không? Kelvin vẫn kiên nhẫn hỏi lại.

- Không... mặt cô vẫn nai đến cùng.

- Thôi em vào đi. Anh không mún đòi co với... anh nhanh chóng bị chặn miệng bởi một hành động của cô. Cô nhanh chóng đưa môi mình lại và đặt lên môi anh một nụ hôn thật ngọt ngào. Anh lúc đầu có hơi ngạc nhiên nhưng khi nhận ra thì anh cũng nhanh chóng hòa quyện vào nụ hôn đó cùng cô.

Minh Thư nhanh chóng bỏ đi sau khi hôn anh. Còn về Kelvin anh chỉ nhìn theo bóng dáng cao cao của cô đang bước đi. Bóng cô xa dần cho đến khi cô bước vào khu chung cư.

Khóe môi anh mỉm cười nhìn theo bóng cô.

“Minh Thư tại sao anh lại yêu em nhiều đến như vậy. Nếu một ngày không có em bên cạnh thì anh sẽ ra sao?”, Kelvin nhìn theo bóng của anh.

Có ai ngờ đâu chuyện của tương lai.

Một ngày nào đó có thể chúng ta sẽ không thể như thế này nữa.

Nhưng dù có chuyện gì đi nữa.

Anh vẫn sẽ mãi yêu em.

Và...

Chưa bao giờ anh hối hận khi yêu em.

Thiên Bảo và Nhã Kỳ cùng nhau đi trên hành lang khu chung cư và họ cùng chân trước cửa phòng. Cả hai vẫn có chút gì đó gọi là nuối tiếc.

- Em vào phòng đi.

- Em vào đây. Lát em qua. Cô vẫn có gì đó xao xuyến.

- Thôi em vào phòng đi. Anh nhắc lại với cô.

Nói rồi cô nhanh chóng mở cửa và bước vào trong ánh mắt luôn dõi theo của anh. Cho đến khi cánh cửa được khép lại thì anh mới yên tâm về phòng.

- Anh dạo này quá nghe. Minh Thư nhanh chóng đẩy cửa phòng Thiên Bảo.

- Em nói gì vậy nhỏ. Anh hỏi lại Minh Thư.

- Khai đi. Anh với Nhã Kỳ là sao? Minh Thư tra khảo anh.

- Sao là sao cơ chứ? Anh khó hiểu nhìn Minh Thư.

- Khai thật đi. Quan hệ của hai người là sao vậy? Cô kiên nhẫn hỏi lại anh.

- Không có gì cả. Bọn anh không được như em đâu. Anh nói tay xoay xoay ly nước.

- Em thì sao cơ chứ? Anh bắt đầu lảng sang chuyện của cô.

- Đâu có sao đâu. Mà dạo này em với Kelvin ngó bộ hạnh phúc quá nhỉ. Đi đâu cũng dính chặt như sam. Khiến cho người khác phải ghen tị, ghen tị quá. Anh than thở với cô.

- Làm gì có. Bọn em thì sao mà nổi được giống như ai kia. Minh Thư nói bóng gió.

- Thôi đi nhỏ. Em đừng có ở đây mà suy nghĩ bậy bạ. Lo mà về làm việc đi. Coi chừng anh nói với mẹ là em qua đây cứ lo hẹn hò không lo làm việc đấy.

Đến lúc đó mẹ lại bắt em trở về Mỹ thì lúc đó như thế nào chắc em tự biết đấy. Thôi về làm việc rồi đi ngủ sớm đi. Thiên Bảo nói như đang muốn đuổi cô.

Không chỉ có Thiên Bảo và Minh Thư mới phải làm việc mà những người còn lại cũng vậy. Bởi họ đều đang làm việc tại công ty. Nhất là ở cái tuổi ăn chơi này họ sẽ phải làm những điều mà họ thích nhưng điều đó chỉ xảy ra nếu như họ là những người bình thường. Còn đằng này họ đã được sinh ra với cái trách nhiệm là tiếp quản cả một tập đoàn lớn nên bây giờ họ đã được học cách tiếp quản chúng. Vậy nên tối nào mọi người cũng bu vào làm việc. Ai cũng có những công việc cho riêng mình. Lúc trước thì cũng chỉ có Nhã Kỳ là không làm nhưng mà giờ thì khác rồi. Cô đã hứa sẽ giúp chị mình một phần nào thì cũng đồng nghĩa với việc một gánh nặng đang chuẩn bị đè nặng lên vai cô.

- Em biết rồi. Mà anh nhớ làm sớm rồi đi ngủ luôn nhỉ. Anh ngủ ngon nhớ mơ thấy ác mộng nghe. Minh Thư chúc Thiên Bảo ngủ ngon rồi nhanh chóng trở về phòng của mình và Nhã Kỳ.

Anh chợt mỉm cười nhìn theo bóng dáng của Minh Thư. Anh cười vì cái thái độ luôn vui vẻ luôn lạc quan của Minh Thư. Nếu như anh cũng giống cô dù chỉ một nửa thôi thì tốt biết mấy. Nhìn Minh Thư như vậy, anh cảm thấy vui được phần nào. Bởi với anh Minh Thư giống như là một đứa em gái không hơn không kém. Nhìn thấy cô vui và hạnh phúc anh cũng khẽ vui lây và mừng cho em mình.

- Nhã Kỳ... cậu mới đi cùng với anh Bảo à? Minh Thư nói khi thấy Nhã Kỳ.

- Đâu có đâu. Nhã Kỳ tỏ vẻ ngây thơ.

- Chứ lúc này ai công cậu về vậy? Minh Thư lên tiếng khiến cho Nhã Kỳ như cứng họng.

- Ma đó. Cô khẽ nói rồi bật cười nhìn Minh Thư.

- Thôi cậu ở nhà lo làm việc đi. Minh đi đây có chút việc. Lát mình về. Nói rồi Nhã Kỳ cầm Ipad và chiếc laptop màu hồng nhanh chóng bước đi.

- Cậu định đi đâu? Minh Thư thắc mắc hỏi Nhã Kỳ khi nghe Nhã Kỳ nói đi ra ngoài giờ này.

- Minh đi làm việc. Thôi cậu lo tắm rửa đi rồi còn làm việc nữa. Nhã Kỳ dặn dò lại Minh Thư rồi mở cửa bước đi.

- Em uống sữa không? Thiên Bảo quay qua hỏi cô.

- Sao lúc nào anh cũng bảo em uống sữa vậy. Cô hỏi anh khi lần nào anh cũng hỏi cô có uống sữa không.

- Em ngó lại cơ thể mình đi. Vừa ôm yếu... vừa gầy gò. Như vậy không uống sữa thì uống gì? Anh lại bắt bẻ cô.

- Làm như anh mập lắm không bằng? Cô chu mỏ đáng yêu nhìn anh.

- Mập hơn em. Anh nói khiến cho hai người không thể nhịn nổi cơn cười.
- Chắc mập hơn? Cô lại chu mỏ nhìn anh. Thái độ đó cực đáng yêu.
- Này em uống sữa thì anh cũng phải uống đó. Nói rồi cô đưa cho anh một hộp sữa cô gái Hà Lan.
- Em cũng biết là anh không thích uống sữa mà. Anh nói ánh mắt anh có hơi khó chịu khi nhìn vào hộp sữa. Bởi có khi nào anh biết đến hộp sữa là như thế nào đâu.
- Anh cũng là người mà sao lại không uống được sữa? Cô trố trêu hỏi lại anh.
- Thôi em tha cho anh đi. Anh không uống sữa đâu. Anh bắt đầu chuyển sang van nài cô.
- Vậy anh mua sữa về làm gì vậy? Cô thắc mắc hỏi anh. Bởi nếu như anh không muốn uống sữa thì tại sao lại mua sữa về bỏ trong tủ lạnh.
- Mua để khi nào em qua thì anh mời em uống. Anh mỉm cười nhìn cô. Ánh mắt anh ẩn chứa gì đó.
- Vậy nếu như em không qua thì sao? Cô lại bắt bẻ anh.
- Không qua thì anh để cho chúng hết hạn rồi đem giục. Dễ thôi.

Nghe anh nói vậy cô cũng chỉ biết mỉm cười nhìn anh. Bởi cô có thể nói gì khi nghe anh trả lời như vậy, cô cười vì những cái lý lẽ không thua gì một đứa con nít của anh lúc này.

- Bây giờ em cần làm những gì? Cô bắt đầu vô công việc chính.
- Em chỉ cần !

... mọi chuyện cứ để anh làm.

- Em biết rồi. Dễ mà. Nói rồi cô kéo ghế lại ngồi vào bàn làm việc với anh. Cả hai nhanh chóng tập trung vào công việc. Họ không còn lung giỡn hay chọc nhau nữa.

Tuy đây là lần đầu tiên cô bắt tay vào làm việc của công ty nhưng với trình độ của cô thì những chuyện như thiết kế thì có lẽ vẫn rất nhẹ nhàng.

Còn về phần anh thì có mệt mỏi nhưng nhìn thấy cô anh như có thêm nghị lực để làm việc. Cả hai chăm chú vào công việc mà không biết rằng này giờ luôn có những ánh mắt nhìn trộm của đối phương. Cả hai thay nhau liếc qua liếc lại. Hết anh rồi lại đến cô.

Cô đang vẽ thiết kế bỗng nhiên lại lén nhìn trộm sang anh. Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên cô được thấy cái tư thế làm việc của anh. Cô khẽ ngấm nhìn lấy cái khuôn mặt như được tạc tượng của anh đang mải mê với công chuyện. Cô cũng không phải là một đứa con gái thấy trai đẹp thì nịnh nọt hay đơm gì nhưng khi đứng trước mặt anh như thế này được ngấm rõ từng cử chỉ của anh khiến cô có

chút gì đó xao xuyến. Thật sự mà nói thì nhìn anh không khác gì một con người hoàn hảo không một chút gì là sai sót.

Liệu chúng ta có thể mãi như vậy mãi không.

Nếu một ngày nào đó.

Anh không còn yêu em nữa.

Thì em nguyện sẽ mãi yêu anh.

Bởi em không thể quên được anh.

Quên đi được những kỷ niệm của chúng ta.

Từ cái cử chỉ nhẹ nhàng lúc anh cười.

Cho đến những gì mà anh đã làm cho em.

Tất cả... tất cả chúng em sẽ mãi ghi sâu vào tim thức của em.

Người mà cả đời này em sẽ nhớ mãi.

- Sao nhìn anh vậy? Có lẽ anh cũng nhận ra được này giờ luôn có một ánh mắt nào đó dõi theo mình.

- Tại thấy anh xấu trai quá nên nhìn chút thôi. Bộ anh không cho à?

- Xấu trai chứ ren. Anh vừa gõ lạch cạch trên bàn phím vừa nói với cô.

- Chứ chi nữa. Cô cũng quay sang làm việc.

- Xấu trai mà cũng có người nhìn đó. Thôi lo làm đi rồi ngủ sớm. Sức khỏe em vẫn không tốt đâu mà thức khuya. Anh bắt đầu quan tâm đến cô.

Nghe anh nói vậy cô cũng không làm sao nhãng công việc của anh nữa. Cả hai lại lao vào công việc.

Và cũng ở đâu đó có một người đang mải mê với công việc của mình. Tay cô thoăn thoắt với những tiếng gõ phím trên chiếc laptop của mình. Cô cũng vậy cũng bu vào làm việc. Một núi công việc đang chất thành đống chờ cô giải quyết.

Tít tít... tiếng chuông điện thoại vang lên. Có tin nhắn mới. Minh Thư nhanh chóng nhắc điện thoại lên xem ai gửi tin nhắn cho mình.

Trên màn hình của chiếc điện thoại cái tên “ck ðù” hiện lên trên đó.

Cô nhanh chóng lấy tay lướt nhanh để mở khóa chiếc điện thoại ra và xem tin nhắn.

- Tưởng đâu lúc này em không biết điều chứ? Là tin nhắn của Kelvin.

Cô khẽ mỉm cười... một nụ cười thật hạnh phúc biết bao. Hy vọng nụ cười này sẽ mãi ngự trị trên môi cô và những giọt nước mắt sẽ không bao giờ rơi.

Cô cảm thấy vui khi đọc được tin nhắn đó.

- Nếu như em không biết điều thì anh định làm gì em? Cô nhanh chóng bấm lia lịa trên màn hình cảm ứng.

- Em dám? Ở bên kia cũng có một nụ cười nhanh chóng được đáp trên gương mặt thanh tú của anh.

- Chứ em sợ ai mà không dám? Minh Thư.

- Sợ anh? Kelvin

- Chắc sợ. Minh Thư.

- Mà em ăn gì chưa? Đừng để bụng đói. Kelvin.

- Em ăn bánh mì rồi. Mà anh ăn gì chưa. Hay là chỉ uống cafe. Minh Thư.

- Anh đang ăn phở... ngon tuyệt. Mà tội em quá nhỉ? Suốt ngày cứ ăn bánh mì với uống sữa. Kelvin.

- Anh dám ăn phở một mình mà còn nói em nữa à. Em giận anh thật rồi đó. Minh Thư.

- Em ăn không? Anh gửi qua cho. Kelvin.

- Ăn chứ sao không... mà anh gửi bằng cách nào? Minh Thư.

- Em bật bluetooth lên đi anh bắn qua cho. Kelvin.

- Kelvin... anh dám nói vậy à? Em không nhắn tin với anh nữa đâu. Minh Thư.

- Anh giỡn đó. Anh nói vậy thôi chứ lấy đâu ra thời gian mà ăn với uống nữa. công việc thì như núi mà ăn gì nữa. Kelvin.

- Vậy mà em tưởng đâu anh dám chứ. Minh Thư.

- Em nhớ làm việc rồi đi ngủ sớm nghe. Thức khuya không tốt cho sức khỏe đâu. Kelvin.

- Em biết rồi. mà anh cũng ngủ sớm luôn nghe. Minh Thư.

- Nhớ đi ngủ sớm đó. Ngủ ngon và mơ thấy anh nghe. Kelvin.

- Em sẽ mơ thấy một anh nào đó thật đẹp trai hơn anh. Chứ mơ thấy anh mắc công em lại gặp ác mộng nữa. Minh Thư.

- Chắc em dám? Kelvin

- Chứ sợ ai? Minh Thư.

- Mà Nhã Kỳ có ở nhà cùng em không? Kelvin.

- Hình như Nhã Kỳ sang làm việc cùng anh Bảo rồi. Lúc nãy thấy cô ấy đem Ipad và LAPTOP sang bên đây. Mà chi vậy? Minh Thư.

- Không có gì. Kelvin như lóe lên trong đầu ý nghĩ gì đó.

- Thôi anh lo làm việc rồi ngủ đi. Minh Thư.

Nhưng cô cứ chờ mãi mà không thấy tin nhắn được đáp lại. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh cho cô chờ dài đến như vậy. Bởi lần nào anh cũng là người kết thúc mà. Còn lần này thì sao đây? Phải chăng anh có chuyện gì? Tại sao lại không trả lời tin nhắn lại? Cô cứ thấp thoáng lo âu. Cứ nhìn vào điện thoại như đang trông chờ một điều gì đó.

Cô cũng mất tập trung hơn vào công việc. Đầu óc cô cứ để đi đâu.

B... í...p... B... í... p.